

Det er fredag formiddag. Jeg er på vei til «byen» og har tatt på meg en drakt med langt skjørt og matchende hodeplagg. Dette i et forsøk på å tilpasse meg kulturen og gli inn i miljøet. Jeg lykkes bare delvis. En flokk med unger roper etter meg: «Toubabou, toubabou, donne moi cadeau (gi meg en gave)». Toubabou er et ord som henger igjen fra kolonitiden. Jeg blir minnet på at jeg er en hvit rik europeer. En taxi tuter, så en til. Jeg vifter dem videre. Det er vanskelig å forstå at jeg ønsker å gå når jeg har penger nok til å bli kjørt. En godt voksen mann roper etter meg: Madame, tu es magnifique (frue, du ser fantastisk ut)

Jeg går inn på stoffbutikken. En flokk damer snakker ivrig sammen. Jeg hilser og de ser på meg. «Du snakker malinke!» «Dondin, dondin (litt litt)» svarer jeg. De skryter meg opp i skyene for språket mitt og synes jeg forstår mye. Samtidig kommer 4 hvite damer inn døra. De er på min alder, men går i korte shorts og t-skjorte. Typisk turister, tenker jeg. Skal tro hvor mange bryllup, begravelser og navnedager de har vært invitert i? Skal tro hvor godt de kjenner lokalbefolkningen? Har de fått senegalesiske etternavn, mon tro?

Jeg har fått mitt navn i Mali, og bruker det med stolthet. Hawa Fofana. Hawa betyr Eva eller Liv, alt etter hvilket språk du velger. Fofana er et familienavn. Det er mange av dem i Mali. Der har jeg «brødre og søstre».

Det er langt mellom hver Fofana her i Senegal, men jeg traff på ei gammel dame i landsbyen vi reiser til hver uke. Hun ble så glad at hun danset og klappet i hendene. Vi er blitt gode venner. Jeg har spurt om hun kan lære meg mer om folk og kultur. Hun smilte fra øre til øre. Selvfølgelig skal jeg få svar på alt jeg spør om. Hvordan skal jeg ellers kunne forstå deres tradisjoner og ritualer.

Det er 2 ½ måned siden Håkon og jeg kom til Senegal. Helt siden vi reiste hjem fra Mali i 2001 har vi hatt et stort ønske om å komme tilbake dit. Mali har en stor plass i vårt hjerte. Da Håkon ble pensjonist, hadde vi to perioder der, på 6 og 3 måneder, som frivillige medarbeidere. Etter 2012 har landet vært preget av mye uro, og flere statskupp. Nå er det militærjuntaen som styrer. Hatet mot Frankrike og europeere har økt betraktelig og innen sommeren må alle de franske styrkene forlate landet. De tre misjonærene som er i Mali må da reise hjem. Det er for usikkerhet å være der. Kanskje markerer dette slutten på en 40 år lang tilstedeværelse for Normisjon i landet.

Malinke-språket som snakkes her er forbausende likt kasonke i Mali. Religion, kultur og tradisjoner er også like. Vi føler oss derfor hjemme her. Dersom helsa holder, ønsker vi å være flere år i Senegal. Her i byen bor det mange folkegrupper med ulike språk, men det finnes mer en 40 malinke- landsbyer i regionen. Vil Normisjon satse på å nå malinkeene med evangeliet? Da er det arbeid her i 40 år til.

Denne gangen ble det mest mine tanker og betraktninger, men Håkon hilser så mye.

Vi takket for at dere ønsker å være støttespillere hjemme i Norge, både som forbedere og med økonomiske midler. Det er viktig at vi står sammen i dette oppdraget. Bønnenettverket for pionerarbeidet i Senegal er en lukket gruppe på Facebook. Der kan du be om å bli invitert inn dersom du ønsker ukentlige oppdateringer.

Gavekonto: 1503 02 13537 merk gaven med: Senegal.

Med vennlig hilsen Liv

Senegal i våre hjerter

